

РЕЙ БРЕДЪРИ ТРЕСКАВ СЪН

Превод от английски: Лидия Цекова-Маринова, 1985

chitanka.info

Те го слагаха да легне в свежите, чисти, изпрани чаршафи и на масата под слабата светлина на розовата лампа винаги имаше чаша току-що изцеден гъст портокалов сок. Чарлс трябваше само да извика и мама и татко щяха да подадат глави през вратата, за да видят колко му е зле. Стаята имаше чудесна акустика, можеше да се чуе как тоалетната прави гаргара на порцелановото си гърло сутрин, как дъждът барабани по покрива или хитри мишлета препускат из тайните ходове в стените, канарчето, което пее в клетката си на долния етаж. В случай че имаш остър слух, не е чак толкова лошо да си болен.

Той беше петнадесетгодишен, Чарлс де. Беше средата на септември и земята бе запламтяла с цветовете на есента. Той лежеше в леглото си от три дни, когато го обхвана ужасът.

Ръката му започна да се изменя. Дясната му ръка. Той я гледаше, а тя бе гореща и обляна в пот върху юргана, отпусната самотно. Тя потръпваше, раздвижи се леко. После остана да лежи там и започна да променя цвета си.

Същия следобед докторът дойде отново и почуква дълго по крехкия му гръден кош като по малко барабанче.

— Как си? — попита докторът, като се усмихваше. — Зная, не ми казвай: „*Настинката* ми минава, докторе, но се чувствавам отвратително.“ Ха!

Той се засмя сам на своята често повтаряна шега.

Чарлс лежеше там и за него тази ужасна, позната шега се превръщаше в действителност. Тя се впи в съзнанието му. Мисълта я докосна и се отдръпна в неопределен ужас. Докторът дори не знаеше колко жестоки бяха шегите му.

— Докторе — прошепна Чарлс, скован и пребледнял. — *Ръката* ми, тя не ми *принадлежи* вече. Тази сутрин тя се *промени* в нещо друго. Искам да ми я върнете отново, докторе, докторе!

Докторът показа зъбите си в усмивка и потупа ръката му.

— Изглежда ми чудесно, синко. Просто си изпаднал в трескав сън.

— Но тя се промени, докторе... о, докторе! — викаше жално Чарлс, протегнал своята бледа, неподчиняваща се ръка. — Наистина се промени!

Докторът му намигна.

— Ще ти дам розово хапче.

Той постави таблетка върху езика на Чарлс.

— Гълтай!

— Ще накара ли ръката ми да се преобрази пак и да стане моя отново?

— Да, да.

Къщата бе утихнала, когато докторът се отдалечи надолу по пътя във фойтона си под смълчаното синьо септемврийско небе. Някъде долу в кухнята се чуваше тиктакането на часовник. Чарлс лежеше и гледаше ръката си.

Тя не прие пак първоначалния си вид. Все така си оставаше нещо друго.

Навън задуха вятър. Край студените стъкла на прозореца запрехвърчаха листа.

В четири часа се промени другата му ръка. Все едно че се превръщаше в треска, химикал, вирус. Тя туптеше и се преобразяваше, клетка по клетка. Пулсираше като живо сърце. Ноктите на пръстите станаха сини, после червени. Промяната трая около час и когато приключи, ръката изглеждаше съвсем обикновена. Но не беше обикновена. Тя вече не бе част от него. Той лежеше, зашеметен от ужас, а после потъна в изнурителен сън.

Майката донесе супата в шест часа. Той за нищо на света не искаше да я докосне.

— Нямам ръце — промълви със затворени очи.

— Ръцете ти са в отлично състояние — каза майката.

— Не — простена той. — Ръцете ми ги няма. Чувствувам ги като отрязани. О, мамо, мамо, прегърни ме, прегърни ме, страх ме е!

Наложи се тя да го нахрани.

— Мамо — каза той, — повикай доктора пак, моля те, толкова ми е зле.

— Докторът ще бъде тук довечера в осем — отвърна тя и излезе.

В седем нощта вече бе прибулила с мрак къщата. Чарлс седеше в леглото, когато почувствува, че същото нещо става с единия му крак, после с другия.

— Мамо! Ела бързо! — изпищя той.

Но когато мама дойде, то вече бе престанало.

Когато тя слезе долу, той просто продължи да лежи, без да се съпротивлява, докато краката му туптяха, туптяха, ставаха все по-

топли, огнено горещи и стаята се изпълни с топлината на неговата трескава промяна. Тази жарава пропълзя от пръстите към глезените му и после към колената.

— Мога ли да вляза?

Застанал на вратата, докторът се усмихваше.

— Докторе! — извика Чарлс. — Бързо, махнете одеялата!

Докторът търпеливо повдигна одеялата.

— Ето те. Цял и невредим. Макар че се потиш. Лека треска. Казах ти да не мърдаш, лошо момче.

Той ошипа влажната розова буза.

— Помогна ли ти хапчето? Преобрази ли се пак ръката ти?

— Не, не, сега същото стана с другата ми ръка и краката ми!

— Добре, добре, ще се наложи да ти дам още три хапчета, по едно за всеки крайник, а, сладурчето ми? — засмя се докторът.

— Ще ми помогнат ли? Моля ви, моля ви. Какво ми има?

— Лека форма на скарлатина, с усложнение от настинката.

— Това микроб ли е, който развива други малки микроби в мен?

— Да.

— Сигурен ли сте наистина, че е скарлатина? Не сте ми правили изследвания.

— Предполагам, че мога да я разпозная, когато я видя — заяви хладно, с достойнство докторът, като измерваше пулса на момчето.

Чарлс лежеше и мълчеше, докато докторът чевръсто прибираше принадлежностите в черната си чанта. После в смълчаната стая гласът на момчето прозвуча съвсем тих и немощен, а очите му заблестяха от нахлулия спомен.

— Четох някога една книга. За вкаменени дървета... дърво, което се превръща в камък. За това как дърветата падат, гният, минералите проникват в тях и ги изграждат, и те приличат досущ на дървета, но не са, те са камъни.

Той замълча. В тихата топла стая се чуваше само дишането му.

— Е и? — попита докторът.

— Мислех си — продължи Чарлс след известно време. — Нарастват ли понякога микробите? Искам да кажа, по биология ни разказваха за едноклетъчни животни, амеби и тем подобни и как преди милиони години те се натрупвали, докато образували грозд и така се появило първото тяло. Все повече и повече клетки се събирали и

нараствали и тогава накрая може би се е появила някоя риба, а най-накрая — ето ни *нас* и ние всъщност представляваме само група от клетки, които са решили да се съберат, да си помогнат една на друга, за да оцелеят. Не е ли така?

Чарлс облиза трескавите си устни.

— Защо ми разказваш всичко това?

Докторът се наведе над него.

— Трябва да ви го кажа. О, докторе, трябва! — извика той. — Какво би се случило, о, представете си само, моля ви, представете си, че точно както някога огромно количество микроби се съберат и поискат да се групират, възпроизвеждат се и се появяват *нови...*

Белите му ръце бяха сега на гърдите, пълзяха към гърлото му.

— И решават да *обсебят* някой човек! — извика Чарлс.

— Да обсебят човек?

— Да, да *станат* човек. Мен, моите ръце, моите крака! Ами ако някоя болест някак е узнала как да убие човека и все пак да остане да живее след него?

Той изпищя.

Ръцете бяха на гърлото му.

Докторът с вик се хвърли напред.

В девет часа докторът бе съпроводен до файтона от майката и бащата, който му подаде чантата. Те разговаряха няколко минути на прохладния нощен вятър.

— Само имайте грижа ръцете му да са вързани за краката — каза докторът. — Не бих искал да се нарани!

— Ще се оправи ли, докторе?

Майката задържа ръката му за миг.

Той я потупа по рамото.

— Не лекувам ли вашето семейство вече цели тридесет години? От треската е, въобразява си какво ли не.

— Но тези синини по гърлото му, той едва не се е удушил.

— Просто го дръжте завързан, ще се оправи до сутринта.

Конят и файтонът потеглиха надолу по тъмнеещия път в септемврийската нощ.

В три сутринта Чарлс бе още буден в своята стаичка отзад. Под главата и гърба му леглото бе мокро. Сега той вече нямаше ръце и крака и тялото му бе започнало да се променя. Той не мърдаше в леглото, а гледаше към огромното празно пространство на тавана с изцъклен, безумен поглед. Известно време той бе крещял и се бе мятал, но вече се бе изтощил и бе прегракнал, а майка му се бе качвала много пъти, за да облекчи пламналото му чело с влажна хавлиена кърпа. Сега той лежеше притихнал, с ръце вързани за краката.

Усещаше как стените на тялото му се изменят, органите му се разместват, белите дробове пламват като огнен мях, пълен с розов спирт. Стаята бе осветена като от отблясъци на камина.

Сега нямаше тяло. Бе го загубил цялото. Беше под него, но бе изпълнено с могъщия пулс на някакво огнено, летаргично лекарство. Като че ли гилотина акуратно бе отсякла главата му и сега тя лежеше посред нощ на възглавницата блеснала, докато тялото по-долу, все още живо, принадлежеше другиму. Болестта бе разяла тялото му и от това се бе възпроизвела в трескаво свое подобие. Мъничките косъмчета по ръцете бяха там и ноктите на пръстите му, и белезите, и ноктите на краката, и мъничката бенка на дясното му бедро, всичко пресъздадено отново в съвършено съответствие.

„Мъртъв съм, помисли си той. Убили са ме, но все пак съм жив. Тялото ми е мъртво, цялото е завладяно от болестта и никой няма да разбере. Ще се разхождам наоколо и няма да съм аз, ще бъда нещо друго. Ще бъда нещо изцяло лошо, изцяло зло, толкова огромно и така зло, че е трудно човек да го проумее или дори да се замисли за него. Нещо, което ще купува обувки, ще пие вода, а вероятно ще се ожени някой ден и ще извърши повече зло в този свят откогато и да било.“

Сега топлината се прокрадваше нагоре по врата му, в бузите като горещо вино. Устните му горяха, клепачите му пламваха от огъня като листа. Ноздрите му издишваха син пламък все по-слабо и по-слабо.

„Това ще е краят, помисли си той. Ще обхване главата ми, мозъка и ще промени всяко око, всеки зъб и всеки спомен в паметта ми, всеки косъм и всяка гънка в ушите ми и нищо няма да остане от мен.“

Той почувствува как мозъкът му се изпълва с врящ живак. Почувствува как лявото му око се свива и подобно на охлюв трепва и се отдръпва. Той ослепя с лявото си око. То вече не му принадлежеше. Бе вражеска територия. Езикът му го нямаше, бе отрязан. Лявата му

буза изтръпна, загуби я. Лявото му ухо престана да чува. Сега то принадлежеше другиму. Това нещо, което се раждаше, този минерал изместваше трупа на дървото, тази болест заемаше мястото на здравите клетки на организма.

Той се опита да крещи и успя да изкрещи силно, високо и пронизително точно когато вълната заля мозъка му, дясното му око и дясното ухо бяха отрязани, той бе сляп и глух, целият в огън и ужас, обхванат от паника, победен от смъртта.

Викът му секна, преди майка му да изтича през вратата до леглото.

Беше хубава, ясна утрин със силен вятър, който понесе по-бързо доктора, коня и фойтона по пътя и ги спря пред къщата. Горее, на прозореца, стоеше момчето, напълно облечено. То не махна с ръка, когато докторът му махна и извика:

— Какво е това? Станал си? Господи!

Докторът почти изтича нагоре по стълбите. Запъхтян влезе в спалнята.

— Защо си станал от леглото? — попита той строго момчето.

Почука по крехкия му гръден кош, измери пулса и температурата.

— Удивително! Нормални са. Нормални, боже мой!

— Никога през живота си няма да боледувам повече — заяви момчето тихичко, като стоеше там и гледаше навън през големия прозорец. — Никога.

— Надявам се. Ами че ти изглеждаш чудесно, Чарлс.

— Докторе?

— Да, Чарлс?

— Мога ли *сега* да отида на училище? — попита Чарлс.

— Утре ще имаш достатъчно време. Като че ли си нетърпелив.

— Да. Обичам училището. Всички деца. Искам да играя с тях, да се боря с тях, да ги плюя, да дърпам плитките на момичетата и да разтърсвам ръката на учителя, да избърсвам ръцете си във всички дрехи в гардероба. Искам да порасна, да пътувам, да се здрависвам с хора от цял свят, да се ожения, да имам много деца, да ходя в библиотеки и да работя с книги и... искам *всичко* това! — каза момчето, загледано навън в септемврийското утро. — Как ме нарекохте?

— Какво?

Докторът се озадачи.

— Не съм те наричал другояче освен Чарлс.

— Предполагам, че е по-добре, отколкото без никакво име — вдигна рамене Чарлс.

— Радвам се, че искаш да се върнеш в училище — каза докторът.

— Наистина го очаквам с нетърпение — усмихна се момчето. — Благодаря ви за помощта, докторе. Дайте си ръката.

— С удоволствие.

Те тържествено си стиснаха ръцете, а свежият вятър нахлу през отворения прозорец. Разтърсваха ръце почти цяла минута и момчето се усмихваше с лице, обърнато нагоре към възрастния мъж, и му благодареше.

После със смях препусна надолу пред доктора, чак до файтона му. Майката и бащата ги последваха, за да му кажат „довиждане“ щастливи.

— Съвсем здрав — възкликна докторът. — Невероятно!

— И силен — прибави бащата. — Измъкнал се е сам от каишите през нощта. Нали, Чарлс?

— Така ли? — попита момчето.

— Да! Но как?

— О — промълви момчето, — това беше много отдавна.

— Много отдавна?!

Те се засмяха, а докато се смееха, умълчалото се момче провлачи босия си крак по тротоара и размаза червените мравки, които щъкаха там. Скришом, с блеснали очи, докато родителите му бърбеха с възрастния човек, той наблюдаваше как мравките се спряха, потрепераха и замряха на цимента. Знаеше, че вече са мъртви.

— Довиждане!

Докторът потегли, като махаше с ръка.

Момчето вървеше пред родителите си. Както вървеше, то погледна към града и започна да си тананика тихичко „Училищни години“.

— Хубаво е, че пак е здрав — каза бащата.

— Чуй го. С такова нетърпение очаква да отиде на училище!

Момчето мълчаливо се обърна. Стисна родителите си в съкрушителна прегръдка. Целуна ги по няколко пъти.

После, без да пророни нито дума, с подскоци се заизкачва по стълбите и влезе в къщата.

В гостната, преди да влязат другите, то бързо отвори клетката, пхна ръката си вътре и стисна гальовно жълтото канарче само веднъж.

После затвори вратичката на клетката, отдръпна се и зачака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.